'यः' अयं श्वा, अस्मदीयमश्वं हन्तुमिच्छति। 'तं' श्वानं, जलाधिपतिः 'वरुणः', 'अभ्यमीति' विनाशयति। तमिमं मन्त्रं पठन्नध्वर्य्युः 'चतुरक्षं' 'श्वानं', प्रति, दासीपुत्रमनुजानीयात्। हे दासीपुत्र श्वानं जहीति ब्रूयात्। अक्ष्णोरुपरिभागेऽक्षिसदृशं विन्दुद्वयं लाञ्छनं यस्य शुनः सोयं चतुरक्षः। योयमस्याश्वस्य विरोधी 'मर्त्तः' मनुष्यः, सः 'परः' भवतु परस्तात् तिष्ठतु। यश्च 'श्वा', सोपि 'परः' भवतु परस्तात् तिष्ठतु। एतस्मिन् मन्त्रेऽध्वर्य्युणा पठ्यमाने दासीपुत्रः 'चतुरक्षं श्वानं' हन्यात्। सूत्रकारस्तु ब्राह्मणान्तरमनुसृत्य यो अर्व्वन्तमिति मन्त्रं हनने विनियुज्य परो मर्त्त इति मन्त्रं पादानामधः शुनोऽक्ष्णोरुपरिभागे अक्षिसदृशं विन्दुद्वयलाञ्छनं प्रक्षेपो विनियुक्तवान्। योयं पापरूपः शत्रुः सोऽयं शुना सदृशः। अतः शुनो बधेन पापमेव हतो भवति॥

(३) हननसाधनं विधत्ते। "सैध्रकं मुसलं भवति॥ १॥ कर्म्म कर्म्मैवास्मै साधयति" इति। 'सैध्रकः' महासारो वृक्षः, यस्य वृक्षस्य मध्ये लोहसमानं सारं कृष्णारुणादिवर्णयुक्तं विद्यते तदीयं, 'मुसल', साधनं। तच्च 'अस्मै' यजमानाय, अपेक्षितमवघातादिकं सर्व्वं 'कर्म्म साधयति'।

(४) हन्तारं विधत्ते। "पौंश्चलेयो हन्ति। पुंश्चल्यां वै देवाः शुचं न्यदधुः। शुचैवास्य शुचं हन्ति" इति। बहुषु पुरुषेषु चलति नत्वेकस्मिन् भर्त्तरि नियता वर्त्तत इति पुंश्चली दासी तत्पुत्रः शुनो हन्ता। पुरा 'देवाः', दास्यामेव शोकं